

UZASADNIENIE

W myśl art. 423 § 1a kpk Sąd ograniczył zakres uzasadnienia do tych części wyroku, które dotyczyły oskarżonego P. S..

W dniu 16 sierpnia 2017 roku ok. godz. 16.40 P. S. wraz z J. D. oraz z nieletnim, co do którego materiały wyłączono do odrębnego rozpoznania, weszli do sklepu (...) przy ul. (...) w W. i podeszli do regału, na którym znajdują się perfumy. Następnie każdy z nich, zasłaniany przez pozostałych, schował sobie za koszulkę 2 sztuki perfum. Po tym razem opuścili sklep, nie płacąc za perfumy. P. S., J. D. i nieletni, dokonali zaboru w celu przywłaszczenia 2 sztuk perfum CK M. (...) ml wartości 319,98 złotych, 2 sztuk perfum CK M. (...) ml wartości 339,98 złotych, 2 sztuk perfum (...) E. (...) ml wartości 399,98 złotych.

Tego samego dnia około godz. 17.00 na ul. (...) w W. samochód marki V. (...) o nr rej. (...) kierowany przez P. S. został zatrzymany do kontroli drogowej. Pasażerami byli J. D. i nieletni. Funkcjonariusze Policji dokonali szczegółowej kontroli osobistej mężczyzn i przewożonego bagażu. Podejrzenie jednego z funkcjonariuszy wzbudziły znajdujące się w pojeździe kosmetyki i perfumy, dlatego po zakończonej służbie poprosił kolegę, by ten podczas swojej służby zwrócił uwagę na zatrzymany wcześniej do kontroli samochód marki V..

Tymczasem około godz. 17.45 M. G. – kierownik sklepu (...) w W., zorientowała się, że na regale brakuje perfum. Dokonała wówczas przeglądu nagrania z monitoringu obejmującego wnętrze sklepu i ujawniła trzech mężczyzn, którzy wkładają perfumy za koszulkę celem ich wyniesienia ze sklepu i zawiadomiła o tym Policję. Funkcjonariusz Policji, który zatrzymał wcześniej do kontroli drogowej P. S., J. D. i nieletniego, zidentyfikował ich następnie na uzyskanym nagraniu z monitoringu sklepu.

(dowód:

- zeznania świadka M. G. k. 3-4,
- protokół zatrzymania rzeczy k. 7-9,
- płyta DVD z zapisem monitoringu k. 10,
- protokół oględzin rzeczy k. 59-60)

P. S. urodził się w (...) roku. Jest bezdzietnym kawalerem. Posiada wykształcenie podstawowe. Nie ma wyuczonego zawodu. Jest osobą bezrobotną bez prawa do zasiłku. Nie ma majątku.

(dowód:

- dane o osobie k. 81,
- pismo z Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa k. 73,
- pismo z Urzędu Miasta T. k. 79,
- pismo ze Starostwa Powiatowego w T. k. 84)

P. S. był uprzednio kilkakrotnie karany, w tym za przestępstwa przeciwko mieniu. W okresie od 25 października 2015 roku do 22 sierpnia 2016 roku P. S. odbywał karę 10 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Toruniu sygn. akt II K 927/14 z dnia 4 listopada 2014 roku za przestępstwo z art. 278 § 1 kk, art. 279 § 1 kk, art. 158 § 1 kk art. 62 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, natomiast w okresie od 1 stycznia 2014 roku do 30 czerwca 2015 roku odbywał karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Toruniu sygn. akt II K 60/14 z dnia 28 maja 2014 roku za przestępstwo z art. 278 § 1 kk i art. 279 § 1 kk.

(dowód:

- informacja z Krajowego Rejestru Karnego k. 77-77v,
- odpis wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 26.11.2012 r., w sprawie VIII K 897/12 k. 87-88,
- odpis wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 29.04.2014 r., w sprawie VIII K 1649/13 k. 90-91,
- odpis wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 04.11.2014 r., w sprawie II K 927/14 k. 92-93,
- odpis wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 28.05.2014 r., w sprawie II K 60/14 k. 94-99)

P. S. przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzuczonego mu czynu i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień, oświadczając, że złoży je dopiero przed Sądem. (k. 47)

Oskarżony nie stawiał się na rozprawie głównej w dniu 22 stycznia 2018 roku, o terminie został zawiadomiony prawidłowo. W związku z tym Sąd na podstawie art. 389 § 1 kpk w zw. z art. 394 § 1 kpk uznał za ujawnione, bez odczytywania, wyjaśnienia oskarżonego złożone w toku postępowania przygotowawczego (k. 134v).

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd oparł się o wiarygodny materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, w szczególności w postaci: nagrania z monitoringu ze sklepu (...), zeznań świadka M. G., informacji z Krajowego Rejestru Karnego i odpisów wyroków.

Przystępując do oceny zgromadzonego materiału dowodowego należy stwierdzić, iż przyznanie się oskarżonego do winy, jak i okoliczności popełnienia zarzucanego mu czynu, nie budzą wątpliwości. Sąd nie dopatrywał się żadnych racjonalnych przesłanek pozwalających podejrzewać, iż oskarżony miałby bezpodstawnie obciążać się winą. Co więcej, przyznanie się oskarżonego znajduje potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, w tym przede wszystkim w zabezpieczonym nagraniu z monitoringu sklepu (...) w W., na którym zarejestrowano zachowanie oskarżonego.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka M. G., która jest kierownikiem w sklepie (...) w W.. Zeznania te były logiczne i konsekwentne, a także znajdowały potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, w tym w nagraniu z zabezpieczonego w sprawie monitoringu z wizerunkiem oskarżonego dokonującego kradzieży. Świadek ten w swoich zeznaniach podała okoliczności, w jakich doszło do ujawnienia kradzieży, a także wskazała wartość wyniesionych perfum. Świadek zeznała, że około godz. 17.45 zauważyła na regale brak perfum. Wówczas M. G. dokonała przeglądu nagrania z monitoringu i ujawniła, że do sklepu o godz. 16.41 weszło trzech mężczyzn, którzy od razu skierowali się do regału, na którym znajdują się perfumy. Pierwszy z mężczyzn dokonał schowania na koszulkę 2 sztuki perfum CK M. (...) ml o łącznej wartości 319,98 złotych, drugi 2 sztuk perfum (...) E. (...) ml o łącznej wartości 399,98, a trzeci 2 sztuk perfum CK M. (...) ml o łącznej wartości 319,98 złotych. Każdy z mężczyzn podczas chowania perfum pod koszulkę, zasłaniał pozostałych. Po schowaniu perfum wyszli, nic już nie kupując. W ocenie Sądu brak jest podstaw, by kwestionować zeznania tego świadka. (k. 3-4, 00:03:40-00:12:30 na k. 137v-138)

Sąd również obdarzył wiarą zgromadzone w niniejszej sprawie dokumenty w postaci: protokołu zatrzymania rzeczy k. 7-9, protokołów przeszukania k. 14-17, k. 29-30, protokołu oględzin rzeczy k. 59-60, pisma z Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa k. 73, pisma z Urzędu Miasta T. k. 79, pisma ze Starostwa Powiatowego w T. k. 84, informacji z Krajowego Rejestru Karnego k. 77-77v, odpisów wyroków k. 87-88, k. 90-91, k. 92-93, 94-99. Zdaniem Sądu w sprawie nie zachodziły żadne okoliczności, które mogłyby podważyć ich wiarygodność, a nadto nie były kwestionowane przez żadną ze stron.

P. S. został oskarżony o to, że w dniu 16 sierpnia 2017 roku w W., woj. (...), ze sklepu (...), działając wspólnie i w porozumieniu z J. D. oraz z nieletnim, co do którego materiały wyłączono do odrębnego rozpoznania, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia kosmetyków w postaci 2 sztuk perfum CK M. (...) ml wartości 319,98 złotych, 2 sztuk perfum CK M. (...) ml wartości 339,98 złotych, 2 sztuk perfum (...) E. (...) ml wartości 399,98 złotych, powodując straty o

łącznej wartości 1.059,94 złotych na szkodę sklepu (...) z siedzibą w Ł., przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności, będąc skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Toruniu sygn. akt II K 927/14 z dnia 4 listopada 2014 roku za przestępstwo z art. 278 § 1 kk, art. 279 § 1 kk, art. 158 § 1 kk art. 62 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 25 października 2015 roku do 22 sierpnia 2016 roku i wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Toruniu sygn. akt II K 60/14 z dnia 28 maja 2014 roku za przestępstwo z art. 278 § 1 kk i art. 279 § 1 kk na karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 1 stycznia 2014 roku do 30 czerwca 2015 roku, tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

Zachowanie się sprawcy przestępstwa stypizowanego w art. 278 § 1 kk polega na zaborze cudzej rzeczy ruchomej w celu przywłaszczenia. Przedmiotem wykonawczym kradzieży jest cudza rzecz ruchoma, czyli rzecz, którą sprawca nie ma prawa rozporządzać i którą to obejmuje we władanie wbrew woli jej właściciela lub innej uprawnionej osoby. Kradzież jest więc czynem, który z uwagi na zamiar sprawcy polega właśnie na trwałym pozbawieniu możliwości korzystania z własnej rzeczy przez pokrzywdzonego (O. Górniok, Glosa do uchw. SN z 23.4.1998 r., I KZP 1/98, s. 637). Natomiast nie ma tu znaczenia, czy sprawca zaboru na trwałe włączy do swego majątku przedmiot czynu, czy też w krótkim czasie po zaborze dokona zbycia rzeczy skradzionej (tak słusznie S. Łagodziński, Glosa do uchw. SN z 23.4.1998 r., I KZP 1/98, s. 105). Dokonanie zaboru poprzedza czynność związaną z wyjęciem rzeczy spod władania uprawnionej osoby.

Istota czynności wykonawczej kradzieży polega na zaborze, a więc na wejściu w posiadanie rzeczy, która do czasu czynu sprawcy była we władaniu innej, uprawnionej osoby. Innymi słowy, zabór to wyjęcie rzeczy spod władania osoby uprawnionej, bez jej zgody i bez żadnej podstawy prawnej, która mogłaby do takiego czynu uprawniać i objęcie jej we własne władanie przez sprawcę (wyr. SN z 18.12.1998 r., IV KKN 98/98, Prok. i Pr. – wkł. 1999, Nr 7–8, poz. 5; post. SN z 4.10.2012 r., III KK 285/12, L.). Zabór jest dokonany w chwili objęcia rzeczy w faktyczne władanie przez sprawcę, nie jest istotne to, czy sprawca zdołał następnie urzeczywistnić swój zamiar rozporządzania rzeczą, czy też nie (zob. wyr. SN z 21.1.1985 r., II KR 311/84, OSNPG 1985, Nr 8, poz. 110).

Zaborowi rzeczy przy kradzieży musi towarzyszyć zamiar kierunkowy, jakim jest chęć przywłaszczenia cudzej rzeczy. Jest to niezbędny element związany z przypisaniem sprawcy zaboru cudzej rzeczy, odpowiedzialności karnej za kradzież. Kradzież we wszystkich typach z art. 278 kk jest przestępstwem umyślnym i kierunkowym, zniamiennym celem.

W przedmiotowej sprawie Sąd doszedł do przekonania, że ujawniony materiał dowodowy w sposób jednoznaczny wskazuje, że oskarżony P. S. i J. D. oraz z nieletni, popełnili jako współsprawcy kradzież na szkodę (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł..

Sąd, przypisując oskarżonym działanie w formie współsprawstwa miał na uwadze orzecznictwo Sądu Najwyższego, zgodnie z którym: „Współsprawstwo (art. 18 § 1 kk) - od strony przedmiotowej - nawet jeżeli nie musi polegać na realizacji znamion czasownikowych ujętych w opisie typu czynu zabronionego w części szczególnej Kodeksu karnego (lub przepisach karnych innych ustaw), w każdym przypadku wymaga, by sprawca podjął takie zachowanie, które na gruncie przyjętego porozumienia stanowiło konieczny lub bardzo istotny warunek realizacji przez innego współsprawcę znamion czynności wykonawczej ujętych w danym typie czynu zabronionego” oraz „(...) współsprawstwo nie może polegać wyłącznie na biernej obserwacji zachowań innej osoby, realizującej znamiona typu czynu zabronionego, choćby towarzyszyła temu świadomość karygodności tego zachowania, a nawet pełna jego akceptacja” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 08.12.2011 r., II KK 162/11), „Działania poszczególnych współsprawców muszą mieć istotny, dopełniający się charakter, wspólnej realizacji znamion konkretnego czynu, zgodnie z przyjętym podziałem ról, przy czym podział tych ról, oparty na porozumieniu, może nastąpić per facta concludentia. Dla przyjęcia współsprawstwa ważne jest, aby każdy ze współników utożsamiał się z działaniami pozostałych, traktując takie zachowanie jako swoje, nawet wówczas, gdy osobiście nie wykonywał żadnych czynności czasownikowych przestępstwa. Niezbędnym elementem współsprawstwa jest porozumienie. Wystarczy porozumienie osiągnięte w czasie wykonywania czynu. Ustawa nie wprowadza żadnych dodatkowych warunków dotyczących formy

porozumienia. Może do niego dojść nawet w sposób dorozumiany” (Wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 29 marca 2012 r., II AKa 73/12).

Bezsprzecznie w ocenie Sądu oskarżony w zakresie zarzucanego mu czynu, działał wspólnie i w porozumieniu z J. D. oraz z nieletnim. Zachowanie mężczyzn zostało nagrane przez urządzenie rejestrujące wewnątrz sklepu. W dniu 16 sierpnia 2017 roku weszli oni razem do sklepu (...) w W., po czym od razu udali się do regału, na którym znajdowały się perfumy. Następnie, każdy z nich włożył za koszulkę po dwa perfumy. Podkreślenia wymaga, że mężczyźni zasłaniaли się nawzajem, by nie zostać dostrzeżonym przez pracowników sklepu. Następnie razem go opuścili, nie płacąc za perfumy i wsiedli do tego samego samochodu. Sposób ich działania wskazuje, że nie działali w sposób spontaniczny, a wręcz, że kradzież ta była wcześniej zaplanowana. Zatem zasadne jest przypisanie oskarżonemu popełnienia przestępstwa kradzieży w formie współsprawstwa.

Sąd w przedmiotowej sprawie nie dopatrywał się żadnych okoliczności, które wyłączałyby możliwość przypisania oskarżonemu winy. Jest on osobą pełnoletnią i miał świadomość bezprawności swego czynu, był on bowiem kilkakrotnie karany za przestępstwa przeciwko mieniu. Oceniając stopień winy oskarżonego Sąd uznał, iż przypisanego mu czynu dopuścili się umyślnie, w zamiarze kierunkowym.

Mając na uwadze dotychczasową karalność oskarżonego, Sąd przyjął, że zarzucanych mu czynów dopuścił się w warunkach recydywy z art. 64 § 1 kk - w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej kary 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyśłe przestępstwo podobne. W okresie od 25 października 2015 roku do 22 sierpnia 2016 roku P. S. odbywał bowiem karę 10 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Toruniu sygn. akt II K 927/14 z dnia 4 listopada 2014 roku za przestępstwo z art. 278 § 1 kk, art. 279 § 1 kk, art. 158 § 1 kk art. 62 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, natomiast w okresie od 1 stycznia 2014 roku do 30 czerwca 2015 roku odbywał karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Toruniu sygn. akt II K 60/14 z dnia 28 maja 2014 roku za przestępstwo z art. 278 § 1 kk i art. 279 § 1 kk.

Sąd uznał oskarżonego P. S. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, to jest występku z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na podstawie art. 278 § 1 kk wymierzył mu karę 7 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd wążąc wobec oskarżonego wymiar kary kierował się dyrektywami wskazanymi w treści przepisu art. 53 kk i miał na względzie stopień społecznej szkodliwości, bacząc przy tym by dolegliwość nie przekraczała stopnia winy oskarżonego. Sąd miał także na względzie cele zapobiegawcze i wychowawcze kary, jak też dyrektywy w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Wydając rozstrzygnięcie w przedmiocie kary orzekanej wobec oskarżonego, zasadniczą dla Sądu stała się odpowiedź na pytanie, czy jedyną możliwą w praktyce sankcją dla oskarżonego jest orzeczenie wobec niego kary pozbawienia wolności, jaką przewiduje art. 279 § 1 kk. Przestępstwo określone w art. 279 § 1 kk zagrożone jest bowiem karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat. Wyrazem tego jest art. 58 § 1 kk, zgodnie z którym jeżeli ustawa przewiduje możliwość wyboru rodzaju kary, a przestępstwo jest zagrożone karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 5 lat, sąd orzeka karę pozbawienia wolności tylko wtedy, gdy inna kara lub środek karny nie może spełnić celów kary. Wyrazem tego jest również treść art. 37a kk, zgodnie z którym, jeżeli ustawa przewiduje zagrożenie karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 8 lat, można zamiast tej kary orzec grzywnę lub karę ograniczenia wolności, o której mowa w art. 34 § 1 a pkt 1, 2 lub 4 kk. Art. 37a kk z punktu widzenia normatywnego stanowi dookreślanie (współokreślanie) ustawowego zagrożenia za niektóre występkę - tak J. M., komentarz do zmiany art. 37 (a) Kodeksu karnego, [w:] Kodeks karny. Komentarz do zmian 2015, stan prawny 2015.08.12. Oznacza to, że w razie istnienia w konkretnym przypadku ustawowej alternatywy dla orzeczenia kary bezwarunkowego pozbawienia wolności sąd zobowiązany jest zbadać możliwość spełnienia celów kary przez każde z tych alternatywnych rozwiązań. Tylko w razie wykluczenia możliwości spełnienia celów kary przez któreś z nich uprawniony jest do orzeczenia kary pozbawienia wolności bez jej warunkowego zawieszenia (ultima ratio) (tak. N. Ł. komentarz do uprzedniego art. 58kk/LEX 2012

Oceniając przedmiotową sprawę Sąd uznał, że w przypadku P. S. właściwie jest orzeczenie kary pozbawienia wolności, bowiem kara łagodniejszego rodzaju nie spełni celów przed nią stawianych. Kara grzywny ani kara ograniczenia wolności nie byłyby adekwatne do stopnia winy oskarżonego, jak również stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu. Oceniając przedmiotową sprawę Sąd uznał, że orzeczenie bezwzględnej kary pozbawienia wolności jest najtrafniejszym środkiem reakcji karnej, jaki można było zastosować wobec P. S.. Dotychczasowa jego postawa życiowa oraz sposób i okoliczności popełnienia czynów nie pozostawiają wątpliwości co do tego, że jest on sprawcą zdemoralizowanym i nie wyciąga wniosków z poprzednich skazań. W ocenie Sądu orzeczona kara 7 miesięcy pozbawienia wolności spełni cele wychowawcze i zapobiegawcze względem oskarżonego. Kierując się wyżej wymienionymi przesłankami przyjęto, że orzeczona kara będzie stanowiła dolegliwość adekwatną do popełnionego czynu, uświadomi oskarżonemu jego społeczną szkodliwość oraz skłoni go do przestrzegania porządku prawnego, w szczególności w zakresie związanym z przestrzeganiem cudzej własności. Jedynie bezwzględna kara pozbawienia wolności spełni cele dla niej przewidziane i wdroży oskarżonego do przestrzegania porządku prawnego w przyszłości. W ocenie Sądu wysokość wymierzonej kary jest zasadna i adekwatna do całokształtu okoliczności ujawnionych w sprawie i odpowiada wymogom prewencji ogólnej, spełniając potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Sąd po rozważeniu wszelkich okoliczności sprawy uznał, że brak jest podstaw do zastosowania wobec oskarżonego warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Zgodnie bowiem z treścią art. 69 § 1 kk, Sąd może warunkowo zawiesić wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności i jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Oskarżony był już uprzednio kilkukrotnie karany. W chwili popełnienia przez niego przedmiotowych czynów był on traktowany jako osoba skazana, co wykluczało możliwość skorzystania z instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd miał na uwadze całokształt okoliczności zarówno łagodzących, jak i obciążających, w szczególności stopień społecznej szkodliwości popełnionych przez niego czynów i stopień winy.

W ocenie Sądu stopień szkodliwości społecznej czynów P. S. należy określić jako znaczny. W zakresie oceny stopnia społecznej szkodliwości popełnionego występku podstawowe znaczenie miał rodzaj chronionego dobra prawnego, które oskarżony swym zachowaniem naruszył. Rodzajowym przedmiotem ochrony przestępstw uregulowanych w rozdziale XXXV Kodeksu karnego jest mienie, którym jest własność i inne prawa majątkowe (art. 44 Kodeksu cywilnego). Oceniając społeczną szkodliwość czynu jako znaczną, Sąd odwołał się do definicji zawartej w art. 115 § 2 kk. Oskarżony przez swoje zachowanie wykazał się brakiem poszanowania cudzej własności Oskarżony zarzucanych mu czynów dopuścił się ich z premedytacją, mając pełną świadomość swojego przestępczego działania. Jako okoliczności obciążające Sąd uwzględnił również jego uprzednią wielokrotną karalność – w tym za przestępstwa przeciwko mieniu i działanie w warunkach recydywy z art. 64 § 1 kk.

Jako okoliczność łagodzącą Sąd miał na uwadze to, iż oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynu. Nie należy przeceniać jednak tego faktu, bowiem zachowanie oskarżonego zostało nagrane przez urządzenie rejestrujące wewnątrz sklepu i jego wina jest bezsprzeczna.

W pkt. 3 wyroku Sąd na podstawie art. 46 § 1 kk zobowiązał oskarżonych do naprawienia w całości szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę solidarnie kwoty 1.059,94 zł na rzecz pokrzywdzonej (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł., bowiem skradzione przedmioty nie zostały odzyskane.

W pkt. 4 wyroku Sąd na podstawie art. 230 § 2 kpk (a contrario) dowód rzeczowy w postaci płyty DVD z zapisem monitoringu szczegółowo opisaną w wykazie dowodów rzeczowych nr I/76/17/P na k. 85 akt pozostawił w aktach sprawy.

W pkt. 5 wyroku podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej w pkt 1 wyroku kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu P. S. 1 dzień zatrzymania w dniu 17 sierpnia 2017 roku, przyjmując że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

Z uwagi na sytuację majątkową oskarżonego, nieposiadanie przez niego żadnego źródła dochodu, na podstawie art. 624 § 1 kpk Sąd zwolnił oskarżonego od opłaty sądowej, a wydatkami poniesionymi w sprawie obciążył Skarb Państwa.